

ο Μακρή

Η

κ.Μαρία

Πετρούτσου (τ.Διευθύντρια της Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ρόδου), αφήνει την δική της μαρτυρία για τον Γέροντα Αμφιλόχιο Μακρή (1889-1970). Μας λέει τα εξής:

«Γνώρισα τον Γέροντα Αμφιλόχιο όταν ήμουν μαθήτρια Γυμνασίου στην Κάλυμνο, καθώς και την Γερόντισσα Ευστοχία (την Ηγουμένη της Μονής του Ευαγγελισμού) όταν ήταν δασκάλα ακόμη.

Στην Πάτμο όταν έγινα δασκάλα κι εγώ, είχα την ευτυχία να τους πλησιάσω περισσότερο και να ζήσω μαζί τους εκείνες τις ευλογημένες αλλά και πολύ δύσκολες μέρες της αδελφότητας και τις δικές μου. Συνδεθήκαμε ιδιαίτερα καθώς συνεργαστήκαμε στο “Κρυφό Σχολείο” όταν το 1937 η Ιταλική Κυβέρνηση κατάργησε την Ελληνική Παιδεία και στα σχολεία τα Ελληνόπουλα της Δωδεκανήσου διδάσκονταν μόνο την Ιταλική γλώσσα.

Ο Γέροντας υπήρξε τότε για μένα το στήριγμα, ο απεσταλμένος του Θεού, ο παρηγορητής, ο ενισχυτής, ο σοφός συμπαραστάτης. Όταν η δική μου συνείδηση επαναστατούσε για τα όσα ήμουν υποχρεωμένη να λέω ή να κάνω στο δημόσιο τότε Σχολείο, όταν άγρια τρικυμία αναστάτωνε το είναι μου, έτρεχα στον Γέροντα να βρω ανακούφιση.

“Δεν αντέχω άλλο, Γέροντα!”, του έλεγα με λυγμούς, “Θα παραιτηθώ!”.

Εκείνος, με άκουγε ψύχραιμος αλλά κατά βάθος υπέφερε μαζί μου. Μου έλεγε: “Εε! Να παραιτηθείς, Μαρία! Να μείνουν τα Ελληνόπουλα μόνα τους μαζί με τους Ιταλούς δασκάλους (ήμουν η μοναδική Ελληνίδα στο δημόσιο Σχολείο). Εσύ θα ησυχάσεις κι εκείνα δεν θα βλέπουν πια έναν άνθρωπο δικό τους να βρίσκεται κοντά τους!”.

Έτσι, με βοηθούσε να βλέπω το βαθύτερο νόημα του σταυρού μου και να τον αισθάνομαι ελαφρότερο.

Όταν ήταν αργία, πήγαινα με τα παιδιά στην εξοχή για να μαζέψουμε χόρτα και αγριολούλουδα, με σκοπό να περάσουμε και από την Μονή του Ευαγγελισμού για να τον συναντήσουμε, να τα συμβουλέψει, να τα εξομολογήσει.

Η Γερόντισσα της Μονής του Ευαγγελισμού, Ευστοχία, μας μάθαινε τραγούδια εθνικού και θρησκευτικού περιεχομένου και εκκλησιαστικούς ύμνους. Μερικοί τους έλεγαν ότι οι επισκέψεις μας εκεί στο Μοναστήρι ήταν επικίνδυνο πράγμα. Αλλά εκείνοι, δεν λογάριαζαν τίποτα.

Συμφωνώ απόλυτα με ένα ξένο περιοδικό που αποκάλεσε τον Γέροντα “πολύκορφο όρος”. Με εξέπληττε η ευρύτητα του πνεύματός του, παρά το αυστηρό ασκητικό του ήθος.

Ένα, μόνο παράδειγμα θα δώσω:

Κάποτε μια μοναχή πήγε και του είπε για μένα τα εξής:

“Γέροντα! Δεν της λες να καθίσει να παρακολουθήσει τον Εσπερινό, αντί να τρέχει πέρα στα βουνά;”.

Η απρόσμενη απάντησή του, ήταν αυτή:

“Άφησέ την! Αυτή εκεί πάνω συναντά τον Θεό!”.

Ποτέ δεν δυσανασχέτησε για τον θόρυβο και την ανησυχία που δημιουργούνταν από τα παιδιά, όποτε πηγαίναμε εκδρομή εκεί στο Μοναστήρι. Η απεριόριστη

αγάπη του γι' αυτά, τα έβλεπε όλα ωραία. Άλλωστε, ήταν πολύ ισχυρός ο πόθος του να τα νιώθει να βρίσκονται όλα κοντά στον Χριστό.

Στις συζητήσεις μας, κατά την εξομολόγηση, θαύμαζα την ψυχολογική του εμβάθυνση. Συχνά σκεφτόμουν: "Ο Γέροντας μιλάει σαν να έχει μελετήσει την ψυχολογία του βάθους". Αλλά και μήπως οι νηπτικοί μας Πατέρες δεν μίλησαν γι' αυτά τα φαινόμενα, αιώνες πριν από τους ψυχολόγους;...».

«ΦΙΛΟΙ, ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ;...»

Σύμφωνα με την μαρτυρία της κ.Μαρίκας Κουφάκη, «συνέβη κάποτε να δημιουργηθεί ένα απόστημα στο πόδι του Γέροντα Αμφιλόχιου. Βρισκόταν τότε στην Πάτμο. Τον εξέτασε γιατρός και του είπε ότι έπρεπε να χειρουργηθεί επειγόντως. Αυτό όμως θεραπεύτηκε θαυματουργικά, όπως μου το διηγήθηκε ο ίδιος ο Γέροντας, όταν τον συνάντησα αργότερα στην Αθήνα. Τον ρώτησα:

-Γέροντα, πώς εξαφανίστηκε το απόστημα; -Ο Άγιος Νεκτάριος με έκανε καλά, μου απαντά. -Τον είδατε τον Άγιο Νεκτάριο εσείς; Πώς έγινε; -Ευλογημένη! Φθάνουν τα δικά μου μάτια ως εκεί (του να βλέπω τον Άγιο); Τα γυαλιά μου (που φοράω) βλέπουν αυτά (τα πράγματα); Εγώ, επέμενα. -Πείτε μου· πώς έγινε το θαύμα; -Να, όταν ο γιατρός έκανε την διάγνωση, το βράδυ που έμεινα μόνος μου, ζήτησα από τις αδελφές να μου ανεβάσουν στον Πύργο το λείψανο του Αγίου. Και όταν μείναμε μόνοι, του είπα: -"Φίλοι, δεν είμαστε; Σε παρακαλώ, τώρα να με βοηθήσεις!". Και το πρωί, δεν υπήρχε τίποτε. Μόνο μια μελανή κηλίδα. Έτσι, είδα και το πόδι του εκείνη την στιγμή. Είδα την μελανή κηλίδα, που δεν είχε ούτε ερεθισμό ούτε φλεγμονή...».

«Η ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ...»

Σύμφωνα με την μαρτυρία της μακαριστής Αρσενίας Μοναχής, «κάποτε ο Γέροντας Αμφιλόχιος βρισκόταν στην Αθήνα και πήγαινε να συλλυπηθεί μια οικογένεια που πρόσφατα είχε χάσει το μονάκριβο παιδί της. Στην αρχή της οδού Πειραιώς, στην Ομόνοια, τον σταματά ένας νέος, τον πιάνει από τον ώμο και του λέει: -Παπά, εσύ πιστεύεις στον Θεό; Ο Γέροντας τον κοιτάζει με έκπληξη και με συγκίνηση και του απαντά: -Παιδί μου· η Χάρη του Θεού είναι για όλους τους ανθρώπους. -Παπά μου, χάνομαι! Βοήθησέ με! Τότε ο Γέροντας στέλνει αυτόν που τον συντρόφευε στο σπίτι της οικογένειας, όπου στο μεταξύ είχαν φτάσει, για να ρωτήσει αν υπάρχει ένα ιδιαίτερο δωμάτιο για να εξομολογήσει τον άγνωστο. Πράγματι, παραχωρήθηκε το κατάλληλο δωμάτιο και ο Γέροντας παρέμεινε για πολύ μαζί του. Στο τέλος, όταν άνοιξε η πόρτα και βγήκαν, ήταν και οι δύο τους κατασυγκινημένοι και με την ιλαρότητα διάχυτη στο πρόσωπό τους. Ο άγνωστος, στην μορφή του Γέροντα είδε κάτι το ξέχωρο και αγκιστρώθηκε από αυτόν για να βρει τελικά τον Χριστό. Ο Γέροντας, φιλοξενούσε ακόμη και τους εχθρούς. Ακόμη και στην στεναχώρια, γελούσε. Μετά, έπαιρνε στάση σοβαρότητας και έλεγε: -“Με τον παραστρατημένο τον άνθρωπο, ποτέ να μην έρθεις σε διένεξη, γιατί θα τον χάσεις. Άφησέ τον να σκεφτεί καλύτερα, ηρεμότερα”. Τί ηρεμία είχε αυτός ο άνθρωπος! Τί σκέπη ήταν εκείνη!...».

«ΕΛΕΝΗ, ΠΟΥ ΠΑΣ; ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΗΡΘΑ!»

Σύμφωνα με την μαρτυρία του μακαριστού Αρχιμ. π. Παύλου Νικηταρά, «κάποτε ενώ βρισκόταν ο Γέροντας στο κελλί του στην Πάτμο, ακούει κάποια Ελένη από την Ικαρία να τον φωνάζει να πάει γρήγορα να την σώσει. Δεν χάνει καιρό, κατεβαίνει στο λιμάνι του νησιού και, από θαύμα, βρίσκει ιστιοφόρο που έφευγε για την Ικαρία. Θαλασσοδαρμένος, φτάνει στον προορισμό του και ρωτάει αν υπάρχει κάποια Ελένη χήρα και πληροφορείται ότι πριν από μέρες έχασε τον άντρα της· αμέσως ρώτησε να μάθει τον δρόμο που οδηγεί στο σπίτι της. Δεν ζήτησε να αναπαύσει το κουρασμένο του σώμα, αλλά βιάζεται χωρίς καμμία καθυστέρηση, γιατί η φωνή της Ελένης τον ενοχλεί. Εκεί που βάδιζε, βλέπει μια έξαλλη γυναίκα να τρέχει απελπισμένη. Αμέσως, την φωνάζει με τ' όνομά της και της λέει: -Ελένη, που πηγαίνεις; Για σένα, ήρθα! Και η πονεμένη γυναίκα συνέρχεται, βλέπει τον Πνευματικό, σκέφτεται αυτό που θα έκανε και εξομολογείται ότι, την στιγμή εκείνη, πήγαινε να πνιγεί στην θάλασσα. Το θαύμα έγινε και η γυναίκα σώθηκε!...». Ο μακάριος Γέροντας, ήταν αυτό που συχνά έλεγε ο ίδιος: «Ο Χριστιανός, είναι πραγματικά άνθρωπος. Ξέρει όλους τους τρόπους της ευγενείας. Δεν θέλει να λυπήσει κανένα!».

Γι' αυτό και η αγάπη του, τον ωθούσε να διαβεβαιώνει όσα ιερά αισθήματα ένιωθε για όλους τους αδελφούς του, για όλα τα παιδιά του: «Παράδεισο, χωρίς εσάς παιδιά μου, δεν τον θέλω!».

Μητροπολίτου Αυλώνος Ιγνατίου Τριάντη: «Ο Γέροντας της Πάτμου», κεφ. κβ', σελ. 447, 449, 483-484, 486-487, 494-495, 497-498, Ιερά Μονή «Ευαγγελισμός Μητρός Ηγαπημένου», Πάτμος 2004./

π.Δαμιανός Σαράντης

Πηγής:proskynitis -blogs.sch.gr-kantonopou- hristospanagia3.blogspot.gr